

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Jana Kratochvíla a Tomáše Foltase, v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2025, čj. OAM-177/LE-BA01-ZA21-R2-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2025, čj. 4 Az 3/2025-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobce v žádosti uváděl, že mu v zemi původu (Uzbekistán) hrozí pronásledování ze strany věřitele, od kterého si půjčil významnou finanční částku. Žalovaný žalobcův azylový příběh shledal nevěrohodným. Žalobce totiž uváděl v průběhu řízení rozporné informace. Nejprve tvrdil, že věřitel je napojený na policejní složky, které žalobce na věřitelův popud navštívily doma; později však uvedl, že se státními či bezpečnostními orgány nikdy problémy neměl (a dokonce se na ně obracel). Vzájemně si neodpovídala ani žalobcova tvrzení ohledně toho, zda mu ze strany věřitele byla způsobena fyzická újma. Žalobce také neposkytl bližší informace, které by mohly vést ke ztotožnění věřitele. Nadto žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po několika letech nelegálního pobytu na území ČR.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze. Ten žalobu zamítl. Žalovaný podle něj řádně zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu si žalovaný obstaral dostatek podkladů a také informací o zemi původu žalobce, jakož i zhodnotil možnost žalobce obrátit se na státní či bezpečnostní orgány v Uzbekistánu. Městský soud se ztotožnil s posouzením věrohodnosti azylového příběhu žalobce tak, jak jej provedl žalovaný.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření účastníků

[3] Žalobce (stěžovatel) se proti rozsudku městského soudu bránil kasační stížností. Namítal, že argumentace soudu je povrchní a nezabývá se podstatou jeho obav. Závěr o nevěrohodnosti stěžovatele městský soud postavil na informacích z pohovoru. Nevzal však v potaz, že žadatelé o mezinárodní ochranu bývají v psychicky náročné situaci a může se proto stát, že si jejich tvrzení vzájemně neodpovídají. Dále městský soud pochybil tím, že se nezabýval námitkami týkajícími se fungování uzbecké policie a orgánů vnitřní kontroly. Tímto fakticky pominul meritum námítky ohledně nedostatečnosti státní ochrany v Uzbekistánu.

[4] Žalovaný ve vyjádření uvedl, že při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany zjistil skutečný stav věci a řízení nezatížil žádnou vadou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[5] Jelikož v nyní projednávané věci rozhodovala specializovaná samosoudkyně, zabýval se Nejvyšší správní soud tím, zda je kasační stížnost přijatelná.

[6] Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. Nejvyšší správní soud, *Ostapenko*). Případná nevýrazná pochybení zpravidla totiž nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, usnesení NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26, či ze dne 15. 12. 2022, čj. 8 Azs 195/2022-28). Žádný z těchto důvodů však není v posuzovaném případě dán.

[7] Stěžovatel namítal, že se městský soud dopustil zásadního pochybení, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav, a to hlavně ohledně bezpečnostní situace v Uzbekistánu. Stěžovatelovu výpověď též nesprávně hodnotil jako nevěrohodnou pro údajné rozpory v azylovém příběhu. Ty ale byly způsobeny psychicky náročnou situací a jazykovou bariérou. Rozpor mezi počáteční a pozdější výpovědí by proto neměl vést k závěru o nevěrohodnosti.

pokračování

[8] Nejvyšší správní soud uvádí, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany je to právě žadatel, kdo je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany (usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, čj. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, čj. 5 Azs 134/2014-48). Rozsah a obsah informací, které správní orgán o zemi původu zjišťuje, se tak odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (usnesení NSS ze dne 16. 12. 2021, čj. 3 Azs 118/2021-39).

[9] Způsobem, jakým se posuzuje věrohodnost výpovědi žadatele v azylovém řízení se Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích již zabýval. Dovodil, že výpověď je vnitřně konzistentní, pokud žadatel svůj základní příběh podává shodně po celou dobu řízení. Výpověď může vzbuzovat nejistotu nebo otázky, ale musí se jednat o drobné nepřesnosti či „pozoruhodnosti“ nepodřývající věrohodnost žádosti jako takové (rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2023, čj. 4 Azs 30/2023-24, bod 31). O vnější konzistenci výpovědi jde tehdy, pokud příběh (tvrzení) je v souladu s všeobecnými informacemi, zprávami o zemi původu, informacemi poskytnutými třetími osobami (např. rodinnými příslušníky), lékařskými zprávami atd. (rozsudek NSS, čj. 4 Azs 30/2023-24, bod 32). Pokud je věrohodnost výpovědi jako celku vyvrácena, *nemá smysl se zabývat hypotetickou otázkou, zda by v případě, pokud by se o hodnověrnou výpověď jednalo, byly splněny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.*“ (rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2023, čj. 5 Azs 35/2022-29, bod 24).

[10] Žalovaný dospěl k závěru, že výpověď stěžovatele byla nevěrohodná. Městský soud se s tímto posouzením ztotožnil. Nejvyšší správní soud ze spisového materiálu ověřil, že závěr o nevěrohodnosti nestojí pouze na drobných nepřesnostech ve výpovědi, nýbrž na vzájemně si odporujících tvrzeních, které stěžovatel v průběhu řízení před různými orgány uváděl. Ověřil též, že stěžovateli byl při pohovoru k dispozici tlumočník. Jako příklady odporujících si tvrzení lze uvést tvrzení, že u stěžovatele na popud věřitele proběhly tři policejní prohlídky a tvrzení, že se státními či bezpečnostními složkami nikdy problémy neměl, a dokonce se na ně opakovaně obracel. Neodpovídají si ani tvrzení ohledně fyzického napadení, o kterém se stěžovatel v průběhu řízení zmiňoval nekonzistentně. Nejednalo se ani o rozpor mezi úvodními informacemi uváděnými stěžovatelem v prvotním azylovém pohovoru a navazujícím řízení. Rozpory lze najít i v žalobách, které stěžovatel podával (stěžovatelovu žádost o mezinárodní ochranu totiž soudy již jednou řešily, neboť namítal, že tlumočení při azylovém pohovoru neprobíhalo řádně). Nelze tedy souhlasit s tím, že by nesrovnalosti ve výpovědích byly způsobeny stresovou situací u azylového pohovoru. Jak žalovaný, tak městský soud (který na závěry žalovaného odkázal) na tato vzájemně si odporující tvrzení poukázali a na jejich základě si učinili úsudek o nevěrohodnosti azylového příběhu. Takový postup nelze s ohledem na uvedenou judikaturu považovat za zásadní pochybení.

[11] K námitce nedostatečně zjištěné bezpečnostní situace v Uzbekistánu Nejvyšší správní soud odkazuje na body 24 a 27-29 odůvodnění napadeného rozsudku. V nich se městský soud bezpečnostní situaci zabýval. Své závěry řádně odůvodnil a podpořil odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Z ní vyplývá, že ze zpráv o Uzbekistánu sice lze dovodit, že lidskoprávní situace v tomto státě nedosahuje standardu západních zemí, nicméně postupně v této oblasti dochází k některým pozitivním změnám (rozsudek NSS

ze dne 14. 7. 2023, čj. 2 Azs 20/2022-30). Jelikož městský soud shledal stěžovatelův azylový příběh nevěrohodným, nemusel se blíže zabývat tím, zda je v Uzbekistánu možné osobu trestně stíhat pro soukromoprávní dluh (tj. zda by stěžovatel splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, pokud by jeho příběh věrohodný byl) (rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2023, čj. 5 Azs 35/2022-29). Provedené posouzení proto Nejvyšší správní soud považuje za dostatečné.

[12] Lze uzavřít, že kasační stížnost nevyvolává otázky, které by dosud nebyly v judikatuře řešeny nebo byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon. V daném případě nedošlo ani k zásadnímu pochybení městského soudu, které by mělo vliv na hmotněprávní postavení stěžovatele. Městský soud posoudil případ v souladu s judikaturou, od které neshledal Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit. Podmínka podstatného přesahu vlastních zájmů stěžovatele tudíž nebyla naplněna.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele podle § 104a odst. 1 soudního řádu správního odmítl pro nepřijatelnost.

[14] O nároku na náhradu nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního ve spojení s § 120 soudního řádu správního. Stěžovatel neměl ve věci úspěch a náhradu nákladů mu proto nelze přiznat. Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. října 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu